

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. december 17.
(vasárnap)

Horváth Géza

ZAKARIÁS HÁLÁJA

Énekek: 328,1; 312; 326

Alapige: Lk 1,57-68.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, mennyei Atyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy kijelentetted nekünk a Te akaratodat, hogy mindazt tudtunkra adtad, ami üdvösségünkre nézve szükséges. Köszönjük, hogy amit elrejtettél előttünk, azért tetted, mert nem akarsz bennünket felettébb terhelni. Köszönjük, hogy a titkok a Tied, a kijelentett dolgok pedig a mieink.

Áldunk Téged, hogy úgy szeretted ezt a világot, hogy Szabadítót küldtél számára, Jézus Krisztust. Köszönjük, hogy kijelentetted az Ő neve és a nevében hordozott ígéret, hogy Ő szabadítja meg népét annak bűneiből.

Megvalljuk, Urunk, ma is erre van szükségünk, hogy szabadságot adj nekünk és tiszta szívet, és kérünk, hogy vonj Magadhoz bennünket, hogy járjunk Veled! Bocsásd meg, hogy sokszor a magunk útját járjuk, a magunk feje után megyünk, a magunk gondolatai szerint döntünk kérdésekben, és csodálkozunk, ha zsákutcába jutunk vagy életünk csődje felé haladunk.

Köszönjük, hogy karácsony a megmentő szeretet jele, az aláhajló irgalom bizonyítéka az emberiség számára. Kérünk, add, hogy ezen a karácsonyon is, akik nem értik ezt, megértsék! Hadd legyen öröm a menny angyalai között, ha csak egy ember is megérti karácsony üzenetét, lényegét, tartalmát, titkát és a karácsony ajándékát, Jézus Krisztust.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél ide bennünket, szent neved imáadására, magasztalására. Kérünk, Urunk, munkáld meg Szentlelked által a mi szívünkben, hogy belső örömünk, bizonyosságunk, élő hitünk legyen és maradjon Benned, hogy Te vagy a mi Urunk, Te vezetsz bennünket mindhalálig! Kérünk, hogy kegyelmedből vedd kedvesen a mi könnyörgésünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Lukács írása szerinti evangélium 1. fejezetének 57. versétől a 68. verséig terjedő szakaszból: *„Erzsébetnek pedig betelék az ő szülésének ideje, és szüle fiat. És meghallák az ő szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmességet cselekedett ő vele; és együtt örülének vele. És lőn nyolczad napon, eljövének, hogy körülmetéljék a gyermeket; és az ő atyja nevéől Zakariásnak akarák őt nevezni. És felelvén az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak neveztessek. És mondának néki: Senki sincs a te rokonságodban, a ki ezen a néven neveztetnék. És intének az ő atyjának, hogy minek akarja neveztetni? Az pedig táblát kérvén, ezt írta, mondván: János a neve. És elcsodálkozána mindnyájan. És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Istent. És félelem szállott minden ő szomszédaira; és Júdeának egész hegyes tartományában elhirdettének mind e dolgok. És szívökre vevék mindenek, a kik hallák, mondván: Vajjon mi lesz e gyermekből? És az Úrnak keze vala ő vele. És Zakariás, az ő atyja beteljesedék Szent Lélekkel, és prófétála mondván: Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét...”*

Kedves testvérek, a következő istentiszteleten velünk lesznek a gyerekek is, és ilyenkor karácsony előtt, amikor a gyerekek is velünk vannak, az a szokás, hogy az ő menetrendjük szerint haladunk, vagyis azt az ígét vesszük, amely az ő tanmenetükben következne. Az ő tanmenetükben éppen ez a mai szakasz, amit felolvastam, lesz az ige, innen tanulják a gyerekek is az aranymondást, amit azért szeretném, ha mi is megtanulnánk: *„Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét...”*

A történetnek ez csak egy részlete, amelyben a beteljesedésről van szó. Az ígét hamarabb olvasható, amikor Zakariásnak megjelenik Gábriel angyal és elmondja, hogy Erzsébet, az ő felesége fiút fog szülni, és ki lesz ez a gyermek, mi lesz az ő feladata és kijelenti, hogy mi legyen a neve.

Néhány üzenetét szeretném elmondani ennek a mai igeszakasznak így karácsony előtt.

Először is nézzük meg, hogy Zakariásnak mit jelent a neve, hiszen tudjuk, hogy a Bibliában minden névnek van jelentése. Zakariás neve azt jelenti: Isten megemlékezik. Miről emlékezik meg Isten? – kérdezhetnénk. Ez olyan nagy dolog, amikor egy ember, akinek Zakariás nevet adnak, aki pap, és aki papi szolgálatban van, nevében hordozza azt, hogy Isten megemlékezik.

Miről emlékezik meg Isten? Először is, Isten megemlékezik az Ő szövetségéről, amelyet az emberrel kötött. Olyan Istenünk van, aki ezt nem felejtette el. Nem olyan Isten, mint az ember, aki elfelejti azt, amit megígért. Nem olyan Isten, mint az ember, aki a múltkor azt mondta nekem: nem ígérek semmit, mert úgysem tudom megtartani. Isten azért ígér, mert meg tudja tartani, amit ígér, és meg akarja tartani azt, amit egyszer megmondott. Nem ember Ő, hogy hazudjék. Ezért, amikor ezt a nevet kiejtették, hogy Zakariás – vagy amikor mi ezt a nevet felolvassuk vagy kiejtjük, hogy Zakariás –, akkor jusson eszünkbe mindig, hogy ezzel az Urat kell, hogy magasztaljuk, és az Urat kell,

hogy dicsérjük, aki megemlékezik az Ő szövetségéről, megemlékezik az Ő ígéretéről.

Aztán ez is nagyon kedves, hogy Isten miről emlékezett még meg? Isten megemlékezett ennek a házaspárnak – a papnak és a papnénak – a könyörgéséről, az imádságáról. Bár úgy látszott, hogy nem teljesül ez az imádság, bár úgy látszott, hogy Isten nem hallja, de ez csak a látszat. A valóság az, hogy Isten ezt komolyan vette, kedvesen vette és egyszer csak kijelentetik neki: Zakariás, megemlékezett Isten a te imádságodról. Mert ilyen Istenünk van, aki nemcsak Önmagára nézve cselekszik, nemcsak az Önmaga dicsőségéért cselekszik, hanem olyan Istenünk van, aki az ember üdvösségére és javára cselekszik. Karácsony ezt is jelenti a mi számunkra.

Később az apostol, a Filippi levélben, olyan szépen mondja: imádságokban és könyörgésekben, éppen ezért hálaadással tárjátok fel az Isten előtt a ti dolgaitokat. Zakariásnak a neve jelentse azt számunkra, hogy legyünk imádkozó emberek és legyen imaéletünk, hiszen Zakariásékról nem azt mondja az ige, hogy amikor szükség volt, akkor elkezdtek imádkozni, hanem ők folyamatosan könyörögtek és imádkoztak. Legyen imaéletünk, amivel hálánkat mutatjuk meg szabadító Istenünk iránt!

Zakariás története arról is beszél, hogy Istenünk olyan kegyelmes, hogy a mi kéréseinket komolyan veszi és akarata szerint, javunkra teljesíti azokat. Elmondtam már, de megint ide kívánczok: olyan csodálatos volt az, amikor Erdélyben egy grófnő kétszáz évvel ezelőtt azért imádkozott, hogy valamikor az ő kúriája majd valamilyen lelki szolgálatnak a háza lehessen, hiszen, miután megtért, újjászületett ez a grófnő, ez volt a vágya és Istenhez ezért imádkozott. Eltelt kétszáz év; jöttek, mentek kormányok, rendszerek és egyszer csak beteljesedett az ígélet. Eljött az idő, amikor valóban ez az otthon lelki szolgálat háza és az evangélium hirdetésének áldott helye lett.

Éppen ezért Zakariás története arra is biztat bennünket, hogy ne csüggedjünk a mi imádságunkban! Ne adjuk fel olyan könnyen, hanem újból és újból – nem azért, mert bőbeszédűségünkért hallgattatunk meg, hanem azért, mert – a mi Istenünk kegyelmes és aláhajló szeretetében tanít bennünket arra, hogy imaéletünk legyen. Amikor Isten Zakariásék kérését nem teljesíti azonnal, próbára teszi az ő hitüket. Amikor valamilyen imádság nem teljesül, testvérek, akkor nem azt jelenti, amit egyszer egy néni nekem mondott: tiszteletes úr, hiába imádkoztunk! Nem hiába, csak Isten próbára teszi a hitünket, hogy valóban teljes szívvel bízunk-e Őbenne, és azt a dolgot teljes szívvel Rá bízunk-e. Zakariásékat is meg akarta tanítani valamire, amire megtanított már sokakat Isten. Megtanította Ábrahám feleségét, Sárát; megtanította Sámuel édesanyját, Annát; és tanítja most Zakariást; és tanít bennünket sokszor, hogy a gyermek az Ő ajándéka. Nem úgy van, hogy elhatározzák, bevállalnak hármat – ahogy a múlt héten mondta nekem valaki –, hanem úgy van, hogy Istentől kérik el azt is, ami talán egy természetes dolognak látszik, de tudjuk, hogy nem az. Azért, hogy ne magukban bízzanak, hogy ne a maguk erejére támaszkodjanak. Azért, mert Isten meg akarja tanítani az Ő gyermekeit arra – még ha ilyen nehéz esz-

ZAKARIÁS HÁLÁJA

közön keresztül is, hogy évekig vagy évtizedekig várnak egy gyermekre –, hogy Tőle származik minden jó adomány és tökéletes ajándék, mint a világosság Atyjától.

Ezzel nemcsak várni tanítja az Úr az övéit, hanem előre készíti a hálás életre, mert az olyan ember, aki tudja, hogy mindenem az Úrtól van, mindenem az Ő ajándéka, az tud igazán hálás lenni érte; mert az azt fogja vallani, hogy nem én értem el, nem én dolgoztam meg érte. Nem az én cselekvésem miatt, hanem Isten kegyelmén. Ez tanít bennünket arra, hogy hálás szívvel köszönjük meg az Úrnak.

Zakariás ott serénykedik a templomban – mert kisorsolták, hogy melyik pap mikor teljesít szolgálatot a jeruzsálemi templomban –, amikor angyal jelenik meg neki, és elmondja a jó hírt Keresztelő János születéséről, aki Jézus Krisztus útkészítője lesz. Mit válaszol erre Zakariás? Azt válaszolja: honnan tudom ezt meg, hiszen öreg ember vagyok, és az én feleségem is igen idős – olvassuk az 1. fejezet 18. versében.

Amikor Máriának kijelenti az angyal a gyermekszületést, Mária is visszakérdez: Hogyan lehetséges ez, hiszen én férfit nem ismerek? Mégis az egyik büntetést kap, a másik kegyelmet. Az egyik elmarasztalásban részesült, a másik nem. Azért, mert, ha a két kérdést egymás mellé tesszük, akkor fel kell fedeznünk a két kérdés között egy lényeges különbséget! Mária azt kérdi Istentől: hogyan lehetséges ez, hiszen férfit nem ismerek? Zakariás azt kérdezi: honnan tudom ezt meg? Mária, amikor azt mondja, hogyan lehetséges ez, akkor azt mondja: az eredmény felől teljesen meg vagyok győződve, csak az odavezető utat nem tudom, hogy hogyan fog ez megtörténni. Zakariás mit mond? Honnan tudom ezt meg? – tehát ő a végeredményben kételkedik. Hozzáteszi ugyan, hogy öreg vagyok és a feleségem is elég idős, de azt mondja: honnan tudom ezt meg? Hát, most jelentetted ki neked! Hát most mondta el az angyal; még egy perce sincs, Zakariás! Hát nem fogant meg a szívedben? Hát nem adtál neki igazat? Mária igazat adott neki, csak nem tudta, hogy hogyan fog megtörténni, milyen lesz az odavezető út. Zakariás pedig azt mondja: honnan tudom ezt meg? Mint Jákób, aki imádkozik azon az éjszakán, mielőtt megtörténne az a „szívemtől trónodig mily szent csoda, mennyei grádicsok fényes sora”; Isten kijelenti neki, hogy vele lesz, utána meg Jákób azt mondta: ha velem leszel... Hát most jelentetted ki!

Zakariás történetének második üzenete: higgy az ígének, higgy a kijelentésnek! Ne okoskodj, ne bölcselkedj, ne akadékoskodj, mert az Úr szava igaz és minden cselekedete hűség. Lehet, hogy nem tudod úgy, mint Mária, hogyan fog ez megtörténni, de a végeredmény, amit Isten kijelent, afelől nem lehet kétség.

A harmadik üzenete ennek a történetnek az, hogy mindig egy konkrét helyzetben derül ki az életünkben, hogy hiszünk-e igazán. Zakariás pap, papi szolgálatban van, leírja Isten ígéje, és felesége, Erzsébet is az Áron házából származik. Mégis, az élete egy konkrét helyzetében derül ki, hogy van-e hite, hogy figyel-e Istenre. Mert nem az a kérdés, hogy szolgál-e az Istennek, hanem az,

hogy figyel-e Rá. Nem az a kérdés, hogy mit tud, hanem, hogy megteszi-e azt, amit az Isten mond. Az életünk egy konkrét helyzetében derül ki. Nemrég a kórházban látogattam egy testvérünket, és pontosan ezt adta Isten, erről beszélgettünk: akinek egész életében nem volt baja, nem volt dolga kórházzal, orvossal, nem állt a műtét árnyékában még; bizony nehéz volt feldolgozni, elfogadni, megemészteni – igen, ekkor derül ki, hogy van-e nekünk Megváltónk, Megtartónk, Jézusunk. Az életünknek ilyen helyzeteiben derül ki, hogy mennyire bízunk Őbenne, és mennyire adunk igazat az Ő igéjének.

A negyedik üzenete az igének: a hitetlenséget büntetés követi. Isten tervében, a templomban engedetlen papnak nem lehet szava. Milyen büntetés, hogy az az Isten, aki azt mondja a papnak, a bizonyosságtevőnek, a szolgálattevőnek, az apostolnak: szólj és ne hallgass! – azzal bünteti a papot, hogy ne tudjon beszélni. Ez olyan, mint ha egy zongoraművésznek lebénulnának az ujjai. Lehet, hogy tudja a zongorát simogatni, de megszólaltatni nem. Zakariás is valamit tudott. Olyan érdekes az a szó, hogy a népnek „integetett”. Képzeltetek el egy integető papot! Mintha én feljönnék ide a szószékre, vagy bárki a kollégáim közül, és elkezdene itt a testvéreknek pár percig integetni, aztán lemenne. Nagy megrökönyödés lenne, nem? Egy pap, aki integet. Milyen érdekes dolog! Akinek az van megadva: hirdessétek az Ő hatalmas dolgait; aki azt mondta az Ószövetségben az Ő gyermekeinek: beszéljétek el – az pontosan beszélni nem tud.

Ugye érezzük benne, hogy Isten ott és úgy büntet bennünket, és abban és úgy korlátoz bennünket, ami pontosan a hivatásunkból adódó kötelességünk és feladatunk lenne? Egy papnak nem lehet nagyobb büntetés ennél. Egy lelkipásztornak, egy bizonyosságtevőnek nem lehet nagyobb büntetés, mint az, hogy nem tud beszélni. Én találkoztam olyan lelkipásztorral, aki teljesen vak volt, de tudott beszélni. Fordítva nehezebb lett volna, hogy lát, de nem tud beszélni. Találkoztam olyan lelkipásztorral, aki béna volt. Tolószékben betolták, bizonyos szolgálatokat nem tud elvégezni, de beszélni tudott. Tudok olyan asszonyról, aki nem tudott olvasni, de hirdette az ígét áldottan. Azért nem tudott olvasni, mert nem járt iskolába, és arra nem tanították meg, de beszélni tudott.

Isten azt veszi el, ami a legfontosabb, mert a hit hallásból van. A pap nem azért van, hogy a liturgia megtörténjen, hogy elvégezze a szertartást, hanem azért, hogy az Isten evangéliumát tudja hirdetni, és ez vétetik el.

Egy pap, ha nem az ígét hirdetné, akkor a nép vagy a gyülekezet igényeit szolgálná ki, de amikor beszél, akkor az Istentől ráruházott feladatot végez, a ráruházott hatalommal és kegyelemmel. Azt mondja Pál apostol: nem tehetem, hogy ezt ne csináljam! János és Péter mit mondanak az Apostolok cselekedetei 4. fejezetében? – Nem tehetjük, hogy ne szóljuk! Sok mindent tehetünk: lehet, hogy leülünk vagy felállunk; lehet, hogy a főtéren, lehet, hogy egy magánháznál, de egyet nem tehetünk, hogy ne szóljunk.

Isten megbünteti azzal, hogy nem tud szólni, de ebben a megnémult állapotban és helyzetben is ad egy nagy ajándékot Zakariásnak. Letelik a papi szolgálat, „elintegette” azt, amit akart a népnek, és utána hazamegy. Mi lesz otthon? Mária és Erzsébet találkozása. Mária eljön Erzsébethez és ez a Zakariás,

ZAKARIÁS HÁLÁJA

aki nem tud beszélni, hall és lát. Mit hall és mit lát? Két asszonynak a hitét, két asszonynak a kegyességét, két asszonynak a bizalmát és két asszonynak az örvendezését. Mit kell hallania a papnak, aki nem hitt az Úr szavának? Azt, hogy az egyik asszony azt mondja: boldog az, aki hitt, mert beteljesednek azok, amiket az Isten mondott. Nincs kételkedés. Két asszony megszegyeníti a papot, Zakariást, a felszentelt szolgát, mert a két asszony szívében nincs kételkedés, öröm van. Nincs szégyenkezés, hálaadás van és éneklük a maguk hálaénekét. Szinte egymásnak adják a szót: örvend az én lelkem az Úrban, szabadító Istenemben! Zakariás másokon áldást lát, miközben ő néma. Hogy elszégyellhette magát ez az ember! Isten csöndesen tanítja, nem fenyegetve, hanem csöndesen, két asszony imádságán, hitén, örömén keresztül cselekszik, és őneki arra kell gondolnia, hogy ő pedig néma, és nem tudja hirdetni és nem tudja magasztalni Isten nagy nevét.

Amikor megszületik Keresztelő János, akkor mindenki azt gondolja, hogy Zakariásnak fogják nevezni, de az anyja, Erzsébet megszólal, és azt mondja: nem, hanem Jánosnak neveztesse! – és akkor igyekeznek lebeszélni. Nincs senki a te rokonságodban, aki ezen a néven neveztetnék. A mi családjunkban is így volt, hogy a születendő gyermeknek mindig az apja nevét kellett kapnia. Az első fiú az apja nevét kapta, az első lány az anyja nevét. Teljesen mindegy, hogy a naptárban hány név van, meg minek lehetne nevezni. Nem tudom, hogy ez innen alakult-e ki – de bizonyára a Biblia korában, a zsidók között, Isten népe között így volt –, mert azt mondja: senkit nem neveznek így a családjukban. Hát miért akarod, hogy János legyen a neve? Akkor az apja kér egy táblát és valami írószerszámot, és ráírja, hogy János a neve. Akkor megoldódott az ő szája és nyelve, és „szólt, áldván az Istent”.

Tehát, akkor nyílik meg a szája és ered meg a nyelve – ahogy szoktuk mondani –, amikor ráírja a táblára, hogy János a neve, ugyanis ezt az angyal jelentette ki, és ő ennek engedni akar. János neve azt jelenti magyarul: az Isten kegyelmes. Teljesen mindegy, hogy mit várnak el a családban, mit szól a környezet hozzá, milyen nagy üzenet! Teljesen mindegy, hogy milyen tanácsot adnak, ő egyetlen tanácsra akar figyelni, ami megáll örökké, amit az Isten mondott: János a neve.

Milyen nagy üzenet, testvérek, nekünk! Hadd mondjam még egyszer az üzenetet: Zakariás és Erzsébet most már nem figyelnek arra, hogy mit mond a család, nem érdekli őket, hogy mit vár el a környezet, hanem ők Istennek akarnak engedelmeskedni. Milyen jó lenne ilyen adventi embernek lenni! Milyen jó lenne ilyen életet élni, amikor nem azt keresnénk, nem azt néznénk, hogy mit szól a család! Én sokszor szembesültem azzal a szolgálatom során, amikor egy hívőnek engedelmeskedni kellett volna valamilyen kérdésben, és többször az volt a válasz: na, de mit szól a falu! Szomorúan elmondtam mindig: téged ne az érdekeljen, hogy mit szól a falu, hanem az, hogy mit szól Isten. Neked nem a falu előtt kell megállnod az ítélet napján, hanem a trón előtt, az Úr előtt. A falu nem tud veled csinálni semmit, az Isten meg elvethet téged. A falu ezért nem fog téged megjutalmazni, ha az lesz, amit ők akarnak, de az Isten meg az

Övéinek jutalmat készít és ajándékot ad: aki engedelmeskedik Neki és parancsolatait megtartja. Még gyermekein is ott az áldás. Több nemzedéken keresztül is ott az áldás, hogyha valaki Istennek enged és parancsolatait megtartja.

Ez lesz a hit szava: János a neve. Ez lesz az ámen: úgy legyen, azért, mert Isten kijelentette és megmondta. A megújult szívű szolgának Isten megadja, hogy szóljon. Kívánom, hogy adventben mi is ilyen Zakariások legyünk: megújult szívű szolgák, félretéve az esetleges hitetlenséget, megtagadván a megkönyékező bűnt, nézvén arra, aki jót akar nekünk és aki megáld bennünket.

Végül figyeljünk arra, hogy mit mond Zakariás, miután nyelve megoldódik? Nekem a legfontosabb az volt ebből az igéből, hogy nem magyarázkodik: ezért János a neve, azért János a neve, ezt hallottam, azt hallottam, hanem Zakariás belekezd egy hálaénekbe. Volt kitől tanuljon, mert a felesége is már ezt énekelte, Máriától is hallotta már ezt a hálaéneket és ő is belekezd. Milyen nagy-szerű lenne testvérek, ha az egyik hívő így tudná a másikat inspirálni!

Milyen jó lenne, ha egyik hívő a másikat nem ledorongolni tudná sokszor vagy kioktatni, figyelmeztetni, leszólni, hanem egyik hívő a másikat dalra tudná fakasztani! Mert itt ez történik.

Zakariás szája megnyílik, nyelve megoldódik, azért mert két hívő asszony dalát átveszi és ez a dal az ő szívében is hálaéneket fakaszt. Nem a gyermekéről énekel Zakariás, hanem **a Gyermekről**. Milyen nagy különbség! Énekelhetne a gyermekéről is – hiszen van nagyobb öröm annál, mint amikor ennyi év várakozás után megszületik egy gyermek? Mi benne voltunk a feleséggel, mi tudjuk milyen az, mikor évekig várunk a gyerekekre és nincs. Isten sok mindent elvégez akkor a szívben, amikor ennyi év után két öregember kap egy gyermeket! Amikor még az orvostudomány nem fejlett és nem mehetnek el különféle intézetekbe, megkapnak egy gyermeket, és ő nem a gyermekéről énekel, hanem a Gyermekről. Azért, mert Zakariás megtanulta, hogy az a Gyermek, aki valamivel később fog megszületni, az nagyobb lesz, mint az ő fia. Annak az ő fia csak útkészítője lesz. Pedig minden szülő azt szeretné, hogy az ő gyermeke legyen nagy, vagy híres – nem tudom, volt-e a szívetekben ilyen vágy –, nagy karriert fusson be, boldoguljon, gazdag legyen...

Sokféle vágy van a szívben. Zakariás felemeli szemét, feljebb, és a testi ajándékról felemeli a tekintetét arra az ajándékra, amelyet nem egy családnak készített Isten, hanem egy egész népnek. Mit énekel Zakariás? *„Áldott az Úr, (...), hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét”* – és ezért az ő kis családi problémáján, az ő kis családi nehézségén – lehet, hogy nem is olyan kicsi ez –, felülemelkedve, meglát egy nagyobb távlatot, (egy nagyobb perspektívát,) és azt mondja: igen, mi kaptunk egy ajándékot, az Isten meg az Ő népének készített egy nagy ajándékot: szabadítást Jézus Krisztusban. Már hisz a kijelentésnek.

Zakariás boldog, mert hitt; mert Jézust látják a lelki szemei – az ígéret gyermekét, akiben beteljesedik az Isten szeretete, és akiben Isten elindul felénk, hogy visszaszerezzen magának bennünket.

Kaphatunk mi testvérek földi ajándékot karácsonykor, de az az igazán boldog karácsonykor, aki a legnagyobb ajándékért lesz hálás, úgy, ahogy az apos-

ZAKARIÁS HÁLÁJA

tol mondja: hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért. Ez pedig Jézus Krisztus. Ő töltse be a szívünket, életünket, a szánk pedig hirdesse: ez a Szabadító elközelgetett. Legyünk megszabadított és bizonyágtételre felszabadított emberei az Úrnak!

Ámen.

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, hálás szívvel, Urunk, ennek a történetnek az igéiért, tanúságaiért. Olyan jó, hogy amik megírtak, azok a mi tanulságunkra írtak meg, azért, hogy higgyünk: vagyis, hogy igazat adjunk Neked, ne kételkedjünk, mert mindent megtehetsz, amit akarsz, de lehet, hogy nem mindent akarsz megtenni, amit meg tudsz tenni. Jó várni azért, és megadással lenni.

Köszönjük, Urunk, hogy Zakariás történetén keresztül feljebb akarod emelni a mi tekintetünket: földiről mennyekre, a múlandóról az örökkévalóra, az Úr Jézusra. Köszönjük, hogy Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!

Kérünk, hogy áldd meg számunkra ezt az adventet, a gyülekezet számára, megváltott néped számára, de kérünk, hogy az egész világ számára is, hogy jusson el az örömhír sokakhoz ezen az ünnepen, hogy higgyenek és üdvözüljenek, és ne a Sátán akarata teljesüljön, aki azt akarja, hogy ne higgyenek és ne üdvözüljenek!

Kérünk, Urunk, hogy áldd meg ezt a világot, amely futkos most földi ajándékokért, hogy beszeresse, megvegye, becsomagolja, mert örömet akar szerezni! Kérünk, hogy hadd legyen nekünk a legnagyobb ajándék az Úr Jézus Krisztus a mi karácsonyunkban, a legdöntőbb, akit Te küldtél utánunk, akiben Te magad jöttél el hozzánk és felénk, hogy megváltást, szabadságot, tiszta szívet adj nekünk, hogy Veled járhassunk és Neked élhessünk!

Kérünk most, hogy Zakariás történetén keresztül taníts arra, hogy hálaének fakadjon a mi szívünkből és ne titkoljuk el, hogy ki vagy Te, hanem vállaljuk fel és hirdessük családjunkban, környezetünkben, munkahelyünkön, a lakóközösségben, az utcán, amerre csak megyünk és akivel tudunk beszélni, hadd tegyünk bizonyosságot Rólad, Urunk!

Szenteltesd meg a Te drága, áldott neved!

Ámen.

326,1-3 ének

1. Dicsőség mennyben az Istennek! Dicsőség mennyben az Istennek!
Az angyali seregek Vígan így énekelnek: Dicsőség, dicsőség Istennek!

2. Békesség földön az embernek! Békesség földön az embernek,
Kit az igaz szeretet A Jézushoz elvezet, Békesség, Békesség Embernek!

3. Dicsérjük a szent angyalokkal, Imádjuk a hív pásztorokkal
Az isteni Gyermekeket, Ki minket így szeretett, Dicsérjük, Imádjuk És áldjuk!